

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 434/2017-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], Poľská republika, a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Poľská republika, ako aj sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Poľská republika, a [REDACTED], [REDACTED], Poľská republika, zastúpených advokátom JUDr. Dušanom Remetom, Advokátska kancelária, Masarykova 2, Prešov, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 13/2014 a jeho rozsudkom z 28. októbra 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžso 3/2015 a jeho rozsudkom z 28. februára 2017, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 14/2014 a jeho rozsudkom z 28. októbra 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžso 15/2015 a jeho rozsudkom z 28. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDACTED] a [REDACTED], ako aj [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 2. júna 2017 doručené sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Poľská republika (ďalej len „sťažovateľ 1“), a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Poľská republika (ďalej len „sťažovateľ 2 I“), spolu obaja len „sťažovatelia“, ako aj sťažnosť sťažovateľa 1 a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Poľská republika (ďalej len „sťažovateľ 2 B“), spolu obaja len „sťažovatelia“, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 13/2014 a jeho rozsudkom z 28. októbra 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžo 3/2015 a jeho rozsudkom z 28. februára 2017, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 14/2014 a jeho rozsudkom z 28. októbra 2014 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžo 15/2015 a jeho rozsudkom z 28. februára 2017. Sťažnosti boli odovzdané na poštovú prepravu 1. júna 2017.

2. Uznesením pléna ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 14/2017-8 zo 14. júna 2017 boli obe sťažnosti spojené na spoločné konanie.

A.

3. Zo sťažnosti sťažovateľa 1 a sťažovateľa 2 I [REDAKOVANÉ] vyplýva, že žalobou z 13. februára 2014 sa sťažovateľ 1 domáhal na krajskom súde preskúmania zákonnosti postupu rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „ústredie“) č. 17500-2/2014-BA z 10. januára 2014. Namietal porušenie svojich subjektívnych práv, ale aj subjektívnych práv sťažovateľa 2 I [REDAKOVANÉ] ako jeho zamestnanca v správnom konaní, predovšetkým z dôvodov nedostatočného zistenia skutkového stavu, porušenie zásady

dvojinštančnosti administratívneho konania, nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia ústredia, nevydania rozhodnutia v zákonnej lehote, porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a prejudikovania rozhodnutia.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 1 S 12/2014 z 13. augusta 2014 bol do konania pribratý aj sťažovateľ 2 I [REDACTED].

Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 S 13/2014 z 28. októbra 2014 bola žaloba sťažovateľa 1 zamietnutá. Krajský súd poukázal najmä na to, že podľa jeho názoru sťažovateľ 1 namietal v žalobe porušenie iných ako svojich subjektívnych práv, v dôsledku čoho je jeho žaloba nedôvodná. Okrem toho sa vyjadril k jednotlivým námietkam a tvrdeniam sťažovateľov a zaujal k nim stanoviská, s ktorými sa sťažovatelia nestotožňujú.

4. Na základe odvolania sťažovateľov rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžo 3/2015 z 28. februára 2017, ktorý bol sťažovateľom doručený 5. apríla 2017, bol rozsudok krajského súdu potvrdený.

Podľa názoru sťažovateľov došlo k porušeniu ich označených práv podľa ústavy a dohovoru.

5. Sťažovatelia predovšetkým poukazujú na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu v obdobných veciach. Z týchto napríklad vyplýva, že Sociálna poisťovňa, pobočka Prešov (ďalej len „pobočka“), ale ani ústredie nemali právomoc rozhodnúť o určení tzv. uplatniteľnej legislatívy vo vzťahu k osobám v rovnakom postavení, v akom sa nachádzajú sťažovatelia. Ďalej podľa doterajšej judikatúry nebolo možné najvyšším súdom rozhodnúť vo veci bez toho, aby došlo najprv k zodpovedaniu príslušných prejudiciálnych otázok zo strany Súdneho dvora Európskej únie. Podľa sťažovateľov nezohľadnenie judikatúry samo osebe preukazuje porušenie označených práv.

6. V súvislosti s argumentmi najvyššieho súdu a krajského súdu, najmä čo do zisťovania skutkového stavu veci, poukazujú sťažovatelia na to, že príslušná inštitúcia sociálneho zabezpečenia v Poľskej republike (Zakład Ubezpieczen Społecznych – ZUS, ďalej len „ZUS“) určila, že uplatniteľnou legislatívou je v zmysle európskeho práva (čl. 16 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 987/709 a čl. 13 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004) slovenská legislatíva. Ústredie to akceptovalo vydaním

príslušného formuláru, a preto sa na sťažovateľa 2 I ■■■ hľadalo ako na zamestnanca vykonávajúceho zamestnaneckú činnosť na území Slovenskej republiky. V neskoršom období ústredie nariadilo preveriť reálny výkon činnosti sťažovateľa 2 I ■■■ na Slovensku a prípadne rozhodnúť o zániku jeho povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov, k čomu napokon aj došlo, a to v rozpore so zákonom a so skutočnosťou. Všeobecné sudy „odobrili“ zjavne nedostatočne zistený skutočný stav veci, pričom z rozhodnutí všeobecných súdov vyplývajú výhrady k tomu, že samotní sťažovatelia boli vo vzťahu k zisťovaniu skutočného vzťahu málo činní, pretože nepredložili dôkazy potrebné na preukázanie ich argumentácie. Všeobecné sudy teda v rozpore so zákonom preniesli dôkaznú povinnosť na sťažovateľov. Považujú za neakceptovateľné a nespravodlivé, aby boli nad rámec „súčinnosti“ povinní čokoľvek preukazovať a dokazovať namiesto orgánu verejnej správy, a už vôbec nie v konaní v rámci správneho súdnictva, kde sa rozhoduje zásadne na podklade skutočného stavu veci zisteného v administratívnom konaní.

7. Pokiaľ z rozsudkov všeobecných súdov vyplýva, že sťažovateľ 1 nemá na Slovensku registrované sídlo a sťažovateľ 2 I ■■■ tu reálne nevykonáva žiadnu činnosť, ide o závery prijaté bez náležitého zistenia skutočného stavu veci. Podstatná je pritom obsahová náplň zamestnania sťažovateľa 2 I ■■■, ktorý vykonáva roznos letákov, ktoré si sťažovateľ 1 preberá v externej obchodnej spoločnosti. Podľa špecifických podmienok jednotlivých zákaziek je sťažovateľ 2 I ■■■ kontaktovaný zo strany sťažovateľa 1 (potom čo sťažovateľ 1 letáky preberie), ktorý ho poverí roznášaním letákov vo vybraných lokalitách na území Slovenska. Roznášanie letákov kontrolujú aj iní zamestnanci sťažovateľa 1. Zamestnancom sťažovateľa 1 sa navyše vedú aj dochádzkové listy, čo celkom zreteľne preukazuje reálny výkon činnosti sťažovateľa 2 I ■■■ na Slovensku. Hoci sťažovateľ 1 tieto skutočnosti riadne oznámil, napriek tomu pobočka v rámci výkonu kontroly nepristúpila k doplneniu dokazovania, nevyžiadala si ďalšie potrebné doklady, nepristúpila k výsluchu sťažovateľa 2 I ■■■, ale ani k inému spôsobu preverenia výkonu činnosti sťažovateľa 2 I ■■■ na Slovensku (napr. vycestovanie na miesto, kde sťažovateľ 2 I ■■■ aktuálne vykonáva prácu – roznos letákov, prípadne aj dopyt na adresátov, ktorým sa letáky distribuujú). Podstatné bolo tiež

vyžiadanie stanoviska príslušného daňového úradu, keďže sťažovateľ 1 je registrovaným platiteľom dane z pridanej hodnoty.

8. Podstatné sú podľa sťažovateľov aj niektoré rozhodnutia ústredia, krajského súdu a najvyššieho súdu v iných obdobných veciach, ktoré v uvedených smeroch dávajú za pravdu sťažovateľom, pričom sťažovatelia uvádzajú spisové značky týchto rozhodnutí.

9. Všeobecné súdy podľa sťažovateľov nezohľadnili ani to, že ústredie už vopred (pred vykonaním kontroly u sťažovateľa 1) vedelo o tom, že vydá napadnuté rozhodnutie, ktorým potvrdí rozhodnutie pobočky, pretože už listom z 25. júla 2013 oznámilo ZUS obchodné mená, resp. mená a priezviská zamestnávateľov (vrátane sťažovateľa 1), u ktorých podľa názoru ústredia ide o tzv. schránkové firmy. Teda ústredie už v roku 2013 prijalo záver o tom, že sťažovateľ 1 je tzv. schránkovou firmou, hoci rozhodnutie vydalo až v roku 2014.

10. Rozhodnutím všeobecných súdov podľa sťažovateľov došlo tiež k akceptovaniu nezákonného retroaktívneho rozhodnutia zo strany pobočky a ústredia. Je totiž neprípustné, aby ústredie, resp. pobočka vydala individuálny právny akt, ktorým rozhodne o právach účastníka konania spätne k inému dátumu, než je dátum jeho vydania.

Pobočka a ústredie nedodržali zákonnú 60-dňovú lehotu na rozhodnutie podľa § 210 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a nedošlo ani k jej predĺženiu, ale ani k prerušeniu konania, a preto rozhodnutia pobočky a ústredia sú nezákonné už pre samotné nedodržanie tejto lehoty. Pritom všeobecné súdy nevyhodnotili tento argument sťažovateľov ako dôvodný, resp. ako postačujúci na zrušenie rozhodnutí ústredia a pobočky.

11. Za nezákonné podľa sťažovateľov treba považovať samotné vykonanie kontroly na zistenie skutočnosti, či sťažovateľ 2 I. ■■■■■ vykonáva na Slovensku činnosť, pretože toto nepatrí do právomoci pobočky či ústredia. Takúto kontrolu môže uskutočniť iba príslušný inšpektorát práce, ktorý však nezistil žiadne nedostatky.

12. Napokon podľa sťažovateľov došlo aj k porušeniu princípu rovnakého zaobchádzania. Sťažovateľ 1 totiž zamestnáva viacero zamestnancov – poľských občanov,

vo vzťahu ku ktorým pri existencii rovnakých podmienok príslušná pobočka nerozhodla o tom, že nepodliehajú slovenskej legislatíve. Týmto bol vo vzťahu k porovnateľným zamestnancov sťažovateľa 1 uplatnený odlišný postup ako vo vzťahu k sťažovateľovi 2

13. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľov podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 52 ods. 2 Ústavy SR postupom Krajského súdu v Prešove v konaní pod č. k. 1 S 13/2014 a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 1 S 13/2014 zo dňa 28.10.2014 a postupom Najvyššieho súdu SR v konaní pod č. k. 9 Sžso 3/2015 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 9 Sžso 3/2015 zo dňa 28.02.2017 porušené boli.

Zrušuje sa rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 9 Sžso 3/2015 zo dňa 28.02.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 S 13/2014 zo dňa 28.10.2014 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi I sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 Eur (slovom desaťtisíc eur), ktoré mu je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Sťažovateľovi II sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 Eur (slovom desaťtisíc eur), ktoré mu je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi I trovy konania vo výške 165 Eur (slovom stošesťdesiatpäť eur) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu JUDr. Dušana Remetu, Masarykova 2, 0802 01 Prešov.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi II trovy konania vo výške 165 Eur (slovom stošesťdesiatpäť eur) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu JUDr. Dušana Remetu, Masarykova 2, 080 01 Prešov.“

B.

14. Zo sťažnosti sťažovateľa 1 a sťažovateľa 2 B vyplýva, že žalobou zo 14. februára 2014 sa sťažovateľ 1 domáhal na krajskom súde preskúmania zákonnosti

postupu a rozhodnutia ústredia č. 17507-2/2014-BA zo 17. januára 2014. Namietal porušenie svojich subjektívnych práv, ako aj subjektívnych práv sťažovateľa 2 B [REDACTED] ako jeho zamestnanca v správnom konaní, predovšetkým z dôvodov nedostatočného zistenia skutkového stavu, porušenie zásady dvojinstančnosti administratívneho konania, nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia ústredia, nevydania rozhodnutia v zákonnej lehote, porušenie zásady rovnakého zaobchádzania a prejudikovania rozhodnutia.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 1 S 12/2014 bol do konania pribratý sťažovateľ 2 [REDACTED].

Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 S 14/2014 z 28. októbra 2014 bola žaloba sťažovateľa 1 zamietnutá. Zároveň vo vzťahu k sťažovateľovi 2 B [REDACTED] bolo rozhodnutie ústredia zrušené. Krajský súd poukázal najmä na to, že podľa jeho názoru sťažovateľ 1 namietal v žalobe porušenie iných ako svojich subjektívnych práv, v dôsledku čoho je jeho žaloba nedôvodná. Okrem toho sa krajský súd vyjadril k jednotlivým námietkam a tvrdeniam sťažovateľov a zaujal k nim príslušné právne názory, s ktorými sa sťažovatelia nestotožnili.

15. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia odvolanie 28. novembra 2014, v ktorom namietali nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci s poukazom na konkrétne skutočnosti.

Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžso 15/2015 z 28. februára 2017, ktorý bol sťažovateľom doručený 5. apríla 2017, bol rozsudok krajského súdu potvrdený.

16. Ďalší obsah sťažnosti je v podstate zhodný so sťažnosťou podanou sťažovateľom 1 a sťažovateľom 2 I [REDACTED].

17. Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľov podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 52 ods. 2 Ústavy SR postupom Krajského súdu v Prešove v konaní pod č. k. 1 S 14/2014 a rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 1 S 14/2014 zo dňa 28.10.2014 a postupom Najvyššieho súdu SR v konaní pod č. k. 9 Sžso 15/2015 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 9 Sžso 15/2015 zo dňa 28.02.2017 porušené boli.

Zrušuje sa rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 9 Sžo 15/2015 zo dňa 28.02.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 S 14/2014 zo dňa 28.10.2014 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi I sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 Eur (slovom desaťtisíc eur), ktoré mu je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Sťažovateľovi II sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 Eur (slovom desaťtisíc eur), ktoré mu je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi I trovy konania vo výške 165 Eur (slovom stošesťdesiatpäť eur) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu JUDr. Dušana Remetu, Masarykova 2, 0802 01 Prešov.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi II trovy konania vo výške 165 Eur (slovom stošesťdesiatpäť eur) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu JUDr. Dušana Remetu, Masarykova 2, 080 01 Prešov.“

II.

A.

18. Z rozsudku krajského súdu č. k. 1 S 13/2014-38 z 28. októbra 2014 v spore sťažovateľa 1 a sťažovateľa 2 I [REDACTED] ako žalobcov proti ústrediu ako žalovanému vyplýva, že ním bola žaloba sťažovateľa 1 zamietnutá a zároveň konanie o žalobe sťažovateľa 2 I [REDACTED] bolo zastavené.

Podľa konštatovania krajského súdu ústredie rozhodnutím č. 17500-2/2014-BA zo 16. januára 2014 potvrdilo rozhodnutie pobočky, podľa ktorého sťažovateľovi 2 I [REDACTED] ako zamestnancovi sťažovateľa 1 zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti 30. apríla 2013.

Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ 1 okrem namietaného nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty netvrdil žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Hoci je pravdou, že pri vydávaní rozhodnutí pobočky a ústredia neboli dodržané procesné lehoty, toto procesné pochybenie však nemá vplyv na zákonnosť týchto rozhodnutí. Podľa § 250i ods. 3

Občianskeho súdneho poriadku pri preskúmaní zákonnosti postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Zrušením rozhodnutí pobočky a ústredia len z tohto dôvodu by sťažovateľ 1 nedosiahol priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o ďalšie námietky postupu a rozhodnutia ústredia, v týchto chýba uvedenie konkrétnych porušení subjektívnych práv sťažovateľa 1 hmotnoprávnej povahy. Rozhodnutiami pobočky a ústredia nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry sťažovateľa 1. Z obsahu žaloby je evidentné, že sťažovateľ 1 namieta porušenie nie vlastných práv, ale porušenie práv zamestnancov. Pritom zamestnancom sťažovateľa 1 nič nebránilo v tom, aby sa samostatnou alebo spoločnou žalobou domáhali svojich subjektívnych práv v zákonnej dvojmesačnej lehote.

Žaloba bola podaná osobne na krajskom súde 20. februára 2014. V súvislosti s pripustením sťažovateľa 2 I. do konania treba poukázať na tú skutočnosť, že podľa ustanovenia § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Z obsahu spisu vyplýva, že rozhodnutie ústredia bolo sťažovateľovi 2 I. doručené 29. januára 2014, preto posledný deň zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby pripadol na sobotu 29. marca 2014, čo znamená, že posledným dňom lehoty bol najbližší pracovný deň pripadajúci na pondelok 31. marca 2014. Sťažovateľ 2 I. bol do konania pripustený ako žalobca uznesením z 13. augusta 2014, ktoré sa stalo právoplatným 21. augusta 2014. Preto nie sú žiadne pochybnosti o tom, že žaloba sťažovateľa 2 I. bola podaná oneskorene.

19. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžso 3/2015 z 28. februára 2017 vyplýva, že ním bol rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 13/2014-38 z 28. októbra 2014 potvrdený, pričom odvolanie sťažovateľa 2 I. bolo odmietnuté.

Podľa názoru najvyššieho súdu vzhľadom na judikatúru žalobu podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku môže podať len ten, kto bol správnym rozhodnutím ukrátený na svojich právach, a nie iba na svojom záujme. V správnom súdnictve sa poskytuje ochrana iba subjektívnym právam žalobcu. Najvyšší súd sa plne stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého rozhodnutiami ústredia a pobočky nebolo zasiahnuté do majetkovej sféry sťažovateľa 1, pričom z obsahu žaloby je jednoznačné, že

sťažovateľ 1 nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv, ale porušenie práv zamestnancov, pretože okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia žiadne iné porušenie jeho subjektívnych práv netvrdil. Najvyšší súd považoval za správny aj ten názor krajského súdu, podľa ktorého nedodržanie procesných lehôt nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Závery krajského súdu o tom, že sťažovateľ 1 nebol aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou, sú správne. Pokiaľ žalobu zamietol, rozhodol správne, pretože sťažovateľ 1 nenamietal porušenie vlastných subjektívnych práv, ale práv sťažovateľa 2 I ■■■ – jeho zamestnanca.

Pokiaľ ide o odvolanie sťažovateľa 2 I ■■■, toto bolo potrebné odmietnuť. V zmysle § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku sú účastníkmi konania žalobca a žalovaný. Žalobu však podal iba sťažovateľ 1, a preto len on bol žalobcom. Sťažovateľ 2 I ■■■, aj keď ho krajský súd označil ako žalobcu 2, v skutočnosti žalobu nepodal a do konania bol len pribratý uznesením krajského súdu. Preto je potrebné nahliadať na neho ako na pribratého účastníka konania, ktorý nemá postavenie vedľajšieho účastníka konania. Keďže piata časť Občianskeho súdneho poriadku obsahuje osobitnú úpravu pribratia ďalších účastníkov do konania, ustanovenie § 92 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nie je na správne súdnictvo aplikovateľné. Na tom nič nemení ani to, že krajský súd nesprávne v uznesení o pribratí účastníka konania odkázal na ustanovenie § 92 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Ustanovenie § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je vo vzťahu k pribratému účastníkovi konania potrebné vykladať tak, že ide predovšetkým o zabezpečenie práva takého účastníka byť informovaný o prípadnej zmene v jeho právach a povinnostiach, ktorá môže byť spôsobená prípadným zrušením žalobou napadnutého rozhodnutia. Sťažovateľ 2 I ■■■ bol do konania pribratý z dôvodu, že by ako zamestnanec a účastník správneho konania mohol byť dotknutý prípadným zrušením rozhodnutia ústredia. Keďže sťažovateľ 2 I ■■■ môže mať v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku iba postavenie pribratého účastníka konania, nie je osobou oprávnenou podať odvolanie. Na základe uvedeného bolo potrebné podľa § 218 ods. 1 písm. b) v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie sťažovateľa 2 I ■■■ odmietnuť.

B.

20. Z rozsudku krajského súdu č. k. 1 S 14/2014-39 z 28. októbra 2014 v spore sťažovateľa 1 a sťažovateľa 2 B [REDACTED] ako žalobcov proti ústrediu ako žalovanému vyplýva, že ním bola žaloba sťažovateľa 1 zamietnutá. Zároveň vo vzťahu k žalobe sťažovateľa 2 B [REDACTED] bolo rozhodnutie ústredia č. 17507-2/2014-BA zo 17. januára 2014 v spojení s rozhodnutím pobočky č. 26072-106/2013-PO z 29. októbra 2013 zrušené a vec bola vrátená ústrediu na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa konštatovania krajského súdu ústredie rozhodnutím č. 17507-2/2014-BA zo 17. januára 2014 potvrdilo rozhodnutie pobočky, podľa ktorého sťažovateľovi 2 B [REDACTED] ako zamestnancovi sťažovateľa 1 zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti dňa 13. septembra 2013.

Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ 1 okrem namietaného nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty netvrdil žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Hoci je pravdou, že pri vydávaní rozhodnutí pobočky a ústredia neboli dodržané procesné lehoty, avšak toto procesné pochybenie nemá vplyv na zákonnosť týchto rozhodnutí. Podľa § 250i ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku pri preskúmvaní zákonnosti postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Zrušením rozhodnutí pobočky a ústredia len z tohto dôvodu by sťažovateľ 1 nedosiahol priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o ďalšie námietky postupu a rozhodnutia ústredia, v týchto chýba uvedenie konkrétnych porušení subjektívnych práv sťažovateľa 1 hmotnoprávnej povahy. Rozhodnutiami pobočky a ústredia nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry sťažovateľa 1. Z obsahu žaloby je evidentné, že sťažovateľ 1 namieta porušenie nie vlastných práv, ale porušenie práv zamestnancov. Pritom zamestnancom sťažovateľa 1 nič nebránilo v tom, aby sa samostatnou alebo spoločnou žalobou domáhali svojich subjektívnych práv v zákonnej dvojmesačnej lehote.

Vo vzťahu k sťažovateľovi 2 B [REDACTED] bolo potrebné skúmať, či žaloba bola z jeho strany podaná včas, keďže účastníkom konania sa stal až na základe právoplatného uznesenia o pribratí do konania. Z obsahu spisu vyplynulo, že preskúmvané rozhodnutie ústredia bolo síce doručené 27. januára 2014, avšak z výpovede sťažovateľa 2 B [REDACTED], ale

aj z doručky vyplýva, že rozhodnutie neprevzal sťažovateľ 2 B [REDACTED], ale jeho sestra [REDACTED]. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že záver o tom, že sťažovateľovi 2 B [REDACTED] 13. septembra 2013 zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti, sa javí ako predčasné, pretože viaceré rozhodujúce okolnosti (na ktoré krajský súd konkrétne poukazuje) zostali neobjasnené.

21. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžo 15/2015 z 28. februára 2017 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 14/2014-39 z 28. októbra 2014 v časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby sťažovateľa 1. V časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia ústredia a vrátenia veci na ďalšie konanie (vo vzťahu k sťažovateľovi 2 B [REDACTED]) bol rozsudok zmenený tak, že sa konanie zastavuje.

Podľa názoru najvyššieho súdu vzhľadom na judikatúru žalobu podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku môže podať len ten, kto bol správnym rozhodnutím ukrátený na svojich právach, a nie iba na svojom záujme. V správnom súdnictve sa poskytuje ochrana iba subjektívnym právam žalobcu. Najvyšší súd sa plne stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého rozhodnutiami ústredia a pobočky nebolo zasiahnuté do majetkovej sféry sťažovateľa 1, pričom z obsahu žaloby je jednoznačné, že sťažovateľ 1 nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv, ale porušenie práv zamestnancov, pretože okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia žiadne iné porušenie jeho subjektívnych práv netvrdil. Najvyšší súd považoval za správny aj ten názor krajského súdu, podľa ktorého nedodržanie procesných lehôt nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Závery krajského súdu o tom, že sťažovateľ 1 nebol aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou, sú správne. Pokiaľ žalobu zamietol, rozhodol správne, pretože sťažovateľ 1 nenamietal porušenie vlastných subjektívnych práv, ale práv sťažovateľa 2 B [REDACTED] – jeho zamestnanca. Sťažovateľ 1 ani nešpecifikoval, konkrétne v čom malo porušenie jeho práv spočívať. Jeho všeobecné tvrdenia, podľa ktorých došlo k porušeniu jeho práva vlastníť majetok, práva podnikat' za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a práva na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou, keď v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udržaním doterajších zamestnancov a náborom nových zamestnancov, nebolo možné považovať za relevantné. Navyše tieto argumenty neboli včas uplatnené v žalobe, ale až v odvolacom konaní.

Zo spisu vyplýva, že právny zástupca sťažovateľa 1 podaním z 9. júla 2014 navrhol, aby do konania pristúpil sťažovateľ 2 B [REDACTED] na strane sťažovateľa 1. Uznesením krajského súdu bol sťažovateľ 2 B [REDACTED] pripustený do konania. Krajský súd konštatoval, že žalobu sťažovateľa 2 B [REDACTED] považuje za včas podanú, keďže rozhodnutie ústredia doručené 27. januára 2014 prevzala namiesto sťažovateľa 2 B [REDACTED] jeho sestra. S týmto právnym názorom sa nebolo možné stotožniť. Z viacerých okolností (ktoré najvyšší súd konkrétne uvádza) je zrejmé, že rozhodnutie ústredia bolo sťažovateľovi 2 B [REDACTED] doručené už skôr. Okrem toho z celého predloženého spisového materiálu nevyplýva, že by sťažovateľ 2 B [REDACTED] takýto úkon (podanie žaloby) voči súdu sám alebo prostredníctvom právneho zástupcu, či už na pojednávaní, alebo mimo pojednávania vôbec realizoval. Aj napriek tomu, že krajský súd sťažovateľa 2 B [REDACTED] označil ako žalobcu 2 s poukazom na to, že na návrh pripustil jeho vstup do konania na strane sťažovateľa 1 podľa § 92 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ide stále o pribratého účastníka. Na toto procesné postavenie nemá vplyv ani okolnosť, že krajský súd napriek existencii osobitnej právnej úpravy (§ 250 ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku) nesprávne aplikoval § 92 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ktorého použitie v správnom súdnictve nie je možné. Pribratý účastník nemá postavenie vedľajšieho účastníka konania. Sťažovateľ 2 B [REDACTED] krajským súdom nesprávne označovaný ako žalobca 2 bol do konania len pribratý uznesením krajského súdu a je potrebné na neho aj tak nahliadať. Pokiaľ krajský súd preskúmaval rozhodnutie ústredia aj vo vzťahu k sťažovateľovi 2 B [REDACTED], ktorý žalobu o preskúmanie rozhodnutia ústredia ani nepodal, táto okolnosť predstavuje neodstrániteľnú prekážku konania, na ktorú je potrebné prihliadať v každom štádiu konania. Preto bolo potrebné vo vzťahu voči sťažovateľovi 2 B [REDACTED] konanie zastaviť, lebo tento žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia nepodal.

III.

22. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

23. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

24. Na rozhodnutie o tých častiach sťažností, ktoré pre namietané porušenie čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 52 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru smerujú proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 13/2014 a jeho rozsudku z 28. októbra 2014, ako aj proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 14/2014 a jeho rozsudku z 28. októbra 2014, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudkom krajského súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľov podľa ústavy a dohovoru mal najvyšší súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovatelia právo podať odvolanie proti rozsudkom krajského súdu aj využili.

25. Odlišná je situácia vo vzťahu k tým častiam sťažností, ktoré pre namietané porušenie čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 52 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru smerujú proti postupu najvyššieho súdu v konaní

vedenom pod sp. zn. 9 Sžso 3/2015 a jeho rozsudku z 28. februára 2017, ako aj v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžso 15/2015 a jeho rozsudku z 28. februára 2017. Tieto časti sťažností treba považovať za zjavne neopodstatnené.

26. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

27. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

A.

28. Vo veci sťažovateľa 1 a sťažovateľa 2 I ■■■ najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 9 Sžso 3/2015 z 28. februára 2017 potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 13/2014-38 z 28. októbra 2014, pričom zároveň odvolanie sťažovateľa 2 I ■■■ odmietol.

Potvrdzujúca časť rozsudku je založená na konštatovaní, že sťažovateľ 1 v konaní nenamietal porušenie vlastných subjektívnych práv, ale porušenie práv svojho zamestnanca – sťažovateľa 2 I ■■■, na čo nebol aktívne legitimovaný. Jedinou výnimkou bola námietka sťažovateľa 1, podľa ktorej pobočka, ale ani ústredie nerozhodli v zákonnej 60-dňovej lehote, ktorú však všeobecné súdy považovali za irelevantnú s poukazom na to, že toto preukázané porušenie práva nezakladalo takú vadu konania, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia.

Vo vzťahu k sťažovateľovi 2 I ■■■ vychádzal najvyšší súd z toho, že tento v skutočnosti žiadnu žalobu nepodal a do konania bol len pribratý uznesením krajského súdu. Ustanovenie § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je vo vzťahu k pribratému účastníkovi konania potrebné vykladať tak, že ide predovšetkým o zabezpečenie práva takého účastníka byť informovaný o prípadnej zmene v jeho právach a povinnostiach, ktorá môže byť spôsobená eventuálnym zrušením žalobou napadnutého rozhodnutia. Preto sťažovateľ 2 I ■■■ nie je osobou oprávnenou podať odvolanie.

29. Z pohľadu ústavného súdu prichodí v zásadnej rovine konštatovať, že sťažovatelia v podanej sťažnosti s uvedenými rozhodujúcimi závermi najvyššieho súdu vôbec nijako nepolemizujú, a teda ani sa len nepokúšajú správnosť týchto záverov napadnúť. Opakujú argumentáciu uplatnenú pred všeobecnými súdmi, ktorá sa týka vecného posúdenia ich práv, s ktorou sa však najvyšší súd nijako nezaoberal.

Nie je úlohou ústavného súdu, aby nedostatočnú procesnú aktivitu sťažovateľov vyvažoval tým, že by sa snažil „domyslieť si“ argumenty, ktoré by mohli spochybniť správnosť záverov najvyššieho súdu.

B.

30. Vo veci sťažovateľa 1 a sťažovateľa 2 B ■■■ najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 9 Sžso 15/2015 z 28. februára 2017 potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 14/2014-39

z 28. októbra 2014 v časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby sťažovateľa 1. V časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia ústredia a vrátenia veci na ďalšie konanie (vo vzťahu k sťažovateľovi 2 B [REDACTED]) bol rozsudok zmenený tak, že sa konanie zastavuje.

Potvrdzujúca časť rozsudku je založená na konštatovaní, že sťažovateľ 1 v konaní nenamietal porušenie vlastných subjektívnych práv, ale porušenie práv svojho zamestnanca – sťažovateľa 2 B [REDACTED], na čo nebol aktívne legitimovaný. Jedinou výnimkou bola námietka sťažovateľa 1, podľa ktorej pobočka, ale ani ústredie nerozhodli v zákonnej 60-dňovej lehote, ktorú však všeobecné súdy považovali za irelevantnú s poukazom na to, že toto preukázané porušenie práva nezakladalo takú vadu konania, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia.

Vo vzťahu k sťažovateľovi 2 B [REDACTED] vychádzal najvyšší súd z toho, že tento ako príbratý účastník konania nebol v skutočnosti žalobcom, keďže žalobu o preskúmanie rozhodnutia ústredia nepodal, čo treba považovať za neodstrániteľnú prekážku konania, na ktorú je potrebné prihliadať v každom štádiu konania.

31. I tu treba z pohľadu ústavného súdu zásadne konštatovať, že sťažovatelia v podanej sťažnosti s uvedenými rozhodujúcim závermi najvyššieho súdu vôbec nijako nepolemizujú, a teda ani sa len nepokúšajú správnosť týchto záverov napadnúť. Opakujú argumentáciu uplatnenú pred všeobecnými súdmi, ktorá sa týka vecného posúdenia ich práv, s ktorou sa však najvyšší súd nijako nezaoberal.

Nie je úlohou ústavného súdu, aby nedostatočnú procesnú aktivitu sťažovateľov vyvažoval tým, že by sa snažil „domyslieť si“ argumenty, ktoré by mohli spochybníť správnosť záverov najvyššieho súdu.

32. V závere treba tak vo vzťahu k sťažnosti sťažovateľa 1 a sťažovateľa 2 I [REDACTED], ako aj sťažnosti sťažovateľa 1 a sťažovateľa 2 B [REDACTED] zdôrazniť, že najvyšší súd (s výnimkou námietky nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty) sa uplatnenými žalobnými argumentmi sťažovateľov vôbec nezaoberal, pretože dospel k záveru o nedostatku vecnej aktívnej legitimácie sťažovateľa 1, resp. k záveru, že sťažovateľ 2 I [REDACTED] a sťažovateľ 2 B [REDACTED] sa žalobcami nestali, keďže žiadnu žalobu nepodali (do konania boli iba príbratí). Za tohto stavu sa sťažovatelia mali zamerať v sťažnosti podanej ústavnému súdu v prvom rade na

uplatnenú argumentáciu najvyššieho súdu a podrobne objasniť, prečo nepovažujú za možné s ňou súhlasiť, čo sa však nestalo. Ústavný súd bez toho, aby zaujal akékoľvek meritórne stanovisko k rozhodujúcim argumentom najvyššieho súdu, môže iba konštatovať, že pre úplnú absenciu protiargumentácie zo strany sťažovateľov nie je možné správnosť záverov najvyššieho súdu meritórne preskúmať.

33. Hoci sa najvyšší súd uplatnenými argumentmi sťažovateľov vzhľadom na prijatý právny názor nezaoberal (s výnimkou namietaného nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty), čo vylučuje zároveň potrebu, aby sa nimi zaoberal ústavný súd, napriek tomu ústavný súd poznamenáva v súvislosti s námietkou, podľa ktorej najvyšší súd mal vyčkať na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie o predbežnej otázke položenej v iných konaniach v obdobných veciach, že táto námietka sa (bez ohľadu na uvedené okolnosti) javí už na prvý pohľad ako neprípustná.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

34. Napriek tomu, že sťažovatelia podali proti rozsudkom krajského súdu odvolania, uvedenú požiadavku v nich, ale ani v podaných žalobách neuplatnili. Z materiálneho hľadiska preto treba konštatovať, že nevyužili možnosť túto námietku v konaní pred všeobecnými súdmi uplatniť, čo by zakladalo neprípustnosť tejto časti sťažnosti, ak by bolo potrebné sa ňou osobitne zaoberať. Podstatné je aj to, že sťažovatelia ani len netvrdili (tým menej preukazovali), že túto námietku neuplatnili pred všeobecnými súdmi z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

35. Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2017